

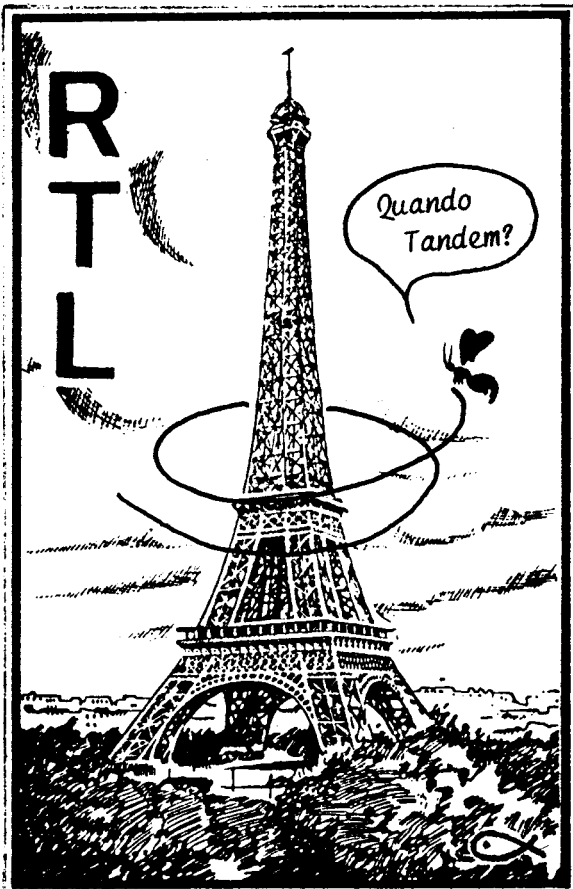
Mess

MELISSA

EUROPAEA FOLIA SECUNDO QUOQUE MENSE LATINE EDITA

Editrix responsalis: Diana LICOPPE - Avenue de Tervueren, 76, Tervurenlaan- 1040 BRUXELLIS
Tel.: 734 55 42.

CUR LATINE SILEANT UNDAE

Cum Luxemburgi essemus congregati, moderatores stationis radiophonicae convenimus, qui, rationibus nostris auditis, promiserunt mox emissiones Latinas instituere.

Vix inveniri potest dialectus Europaea, etiam minima, cuius voces undis Hertziis hodie non transmittantur. Unus tantum, sermo Latinus, quamvis magni sit momenti in cultu civili totius Europae, ab antennis radiophonicis omnino excluditur.

Cur haec prohibitio? Coaevorum nostrorum psychoanalysis, ut ita dicamus, facere conabimur.

Cum hodie nulla inveniatur gens, cuius sermo patrius sit Latinus, nullus homo politicus suffragia satis multa sperare potest linguam latinam promovendo.

Cum, ipsius regiminis causa, sententia hominum politicorum Europae occidentalis sit "Hic et Nunc", nullus eorum de futuro curat.

Si nunc ad philologos Latinos spectamus, vidimus plerosque intra exiguam specialitatem manere, timentes ne quemquam offendant. De phitisi Latinitatis publice dolent et crocodili lacrimas effuse profundunt, sed iis, qui morbum curare volunt, nullum afferunt auxilium, quin etiam eorum consiliis officiant. Anno 1981°, cum philologi undique terrarum Augustam Treverorum convenissent ad "Omnium gentium ac nationum conventum quintum Latinis litteris linguaeque fovendis", P. Caelestis Eichenseer haec verba palam protulit: "Ad extremum rogatio quaedam urgentissima ad conventum congregatum feratur necesse est, quae spectat ad usum linguae Latinae radiophonice initiis modestissimis instituendum et initiandum. Putamus enim perutiliter fieri posse, ut Saravica statione radiophonica, ..., universales nuntii Latini sive semel in singulis septimanis per ternas fere minutas sive in singulis mensibus semel per quinas fere minutas emittantur. Sed talis res effici non poterit nisi auctoritate multiplici, eaque internationali,

(sequitur p.12)

Imago excerpta ex libro, cui titulus "Civitates Orbis Terrarum" (Ed. Braun et Hogenberg 1572 -1618)

TOLETUM ADHUC STAT

Diebus iam longinquis Praehistoriae a medio terrarum quae a Romanis Hispania vocandae, barbari earum incolae quoddam oppidulum ad magni saxi fastigium struxere. Ad planum potens copiosumque Iagus flumen tellurem aquis suis residuisque uberibus opimam foecundamque agit, attamen montem durissimum in temporis decursu silentio suae fregerunt aquae atque arcto passu angustias per quas transire possit laboraverunt. Solidissima rupes quoque dilaniata superiori inspectione cuidam falciei simulat quamobrem plerumque in colloquio dicitur communi. Ad ripam dexteram fluminis, prout illius fluxus aquarum vel cursus in oceanum pergat, saxum in quo ab hominum memoria domos solidas inquieti barbari fabricati sunt est. Contraria in parte fluminis in consorte saxo foveae pristinorum gentium ad suos mortuos sepeliendos curioso viatori adhuc monstrantur. Turbae Celtarum per Pyreneos montes a septemtrione olim ingressae sunt, tribus Iberorum trans Calpense fretum incolere terras incepterunt. Ubi unaquaque stirps conveniebat filios mixtos genuerunt, et rufi septemtrionales et fuscii meridionales, pace praesertim causa vicinitatis miscerunt sanguinem, Celtiberi tunc orti erant.

Nondum Hispania a Romanis capta vici longe lateque dispergebantur, nisi coloniae Phoenicum aut Graecorum ad maris oras excipiantur. Quae de Tartessorum regno ne verbum quidem eloqui oportet nam nostris in diebus et quoddam viget aenigma.

De huius narrationis oppidulo prima notitia a Tito Livio procedit: Toletum urbs parva sed loco munito. Nonne eius nomen quidam sonus barbarorum ab auris Romanis defectu perceptionis ortum erit, ut solet? Posthaec in historia est ingressum.

In primis parvi momenti Romanis fuit, licet omni festinatione omissa fortasse gratia "loci muniti" silentio adolebat, unde permagnum circum extra moenia in planitie solide tempore opportuno exstruxerant,

cuius ruinae etiam nunc cuipiam panduntur. Extra portam vici christianorum Arabice Bab mardon nuncupatam iuxta murum ipsius cloaca Romana asservatur; ante vetus sanctae Crucis nosocomium intra urbem muri altissimi quamdam plateam ad modum horti ornamentationis dispositi ne terra in viam publicam discedat splendore exstant. Fundamenta castelli sancti Servandi in quodam colle contra urbem, supra quae Visigothi Maurique alternatim aedificium reficere inveniuntur.

Quia a culmine ad radicem usque montis, qua Toletum expandebatur, saxum compactum sit, nam eius moenia urbem fere involvunt ad planitiem usque vergentia, per ripam fluminis nunquam custodiam ab hominum manibus confectam habuit, flumen urbem semper custodit, aqua e terra non fluit, nullus datur fons, ergo aut supra dorsum animalium vehebatur aut a pluvia in cisternis recipiebatur, unaquaque domus ad nostros quoque dies suam cisternam ostendebat.

Hispania a Gothis denique capta (411) ordinem Romanorum observabat, barbari erant victores qua de causa cultura subditorum longe lateque eminebat sic ab eis linguam moresque extemplo recepere suorum obliviscentes, nihilominus multa barbara in Hispanorum usum simul recipiebantur. Saeculo V dimidiato Toletum iam praestigium acceperat ingentem, "urbs regia" ob regum sedem domiciliumque Wisigothorum vocari incepterat, cuius nomen eminens ad ruinam usque a Mauris (711) prolatam retinuit. Duodecimo in Toletano concilio (681) Gundemarus rex quia iam dudum Toletum urbs regia fuerat eius episcopum provinciae Carthaginensis metropolitanum contra Carthaginis Novae iura palam constituit, veteres querelas in futurum dirimens, sic una cum rege plerique episcopi Hispaniae Septimaniaeque hanc rem consignerunt confirmaruntque, quod postea nemo dubitare ausus erit.

Denique III Idus Novembris anni 711 iuxta ordi-

nem ritus Gothici seu Hispani, festo sancti Martini Iuronensis, ultima missa sollempnissima in cathedrali ecclesia fuit celebrata; statim urbem Mauri receperunt deditionis gratia et paucos post dies templum islamicum fiebat.

Sub Maurorum Cordubensium splendore dominatuque Toletum semper "parva urbs" praestigii sui occasum haud cognovit, quam Corduba Hispalisque minore amplitudine praeditum. Regno Cordubensi comminuto (versus 1055) cum fragmentatione partium, vera splendoris declinatio longe lateque apparuit, tunc quoque apud Mauros atque apud christianos regnorum mosaicum inter se dimicantium proeliantiumque aderat. Toletum quidem rex recepit qui in ordine successionum ad deditionem usque urbis christianis permansit. Adhuc in urbe monumenta et permulta Maurorum dierum vigent, ostenduntur, ac triplex vicus medii aevi hucusque definire licet: Maurorum et iudaeorum ad meridiem urbis, christianorum ad septentrionem attinet.

Mense Maio declinante anni 1085 rex Maurus Toleti Ildefonso VI Castellae Legionisque regi suum tradebat regnum, ipse christianus nondum rex ipsa in urbe quondam hospes alterius regis fuerat.

Reges Castellae ac Legionis hac in urbe commorari solebant qua de causa intra moenia multa aedifica-

verunt quae et nunc stant, atque innumerae fabulae ad nos quoque de illis diebus pervenere, traditiones civitatis constituunt. Denique Carolus I Hispaniarum rex, V Germanus imperator hanc urbem ut propriam sedem constituit suoque splendore magnificavit, unde et hodie Toletum urbs imperialis ubique vocatur. Causa augmentationis terrarum quae regnum Hispaniae informabant, in qua sol nunquam occasum habebat, filio suo Philippo II sedem regalem in aliam urbem transferri suasit, quod peregit. Postea declinatio urbis lente procedendo inspicitur atque in praesentia solum Musaeum veteris ac saecularis luminis, tanti temporis, tantae gloriae.

Ergo etiam atque etiam nostris in diebus a fastigio montis saxei ad radicem eius cum optimis terris a Iago irrigatis, cum muris suis relictis atque non ab urbe distante armorum fabrica penes proprietates aquarum fluminis ad temperandum chalybem, Toletum urbs parva sed loco munito et decoribus saeculorum adstat, pars novae structionis per planitiem expanditur antiquam verens, atque uti in praeteritis diebus urbs regia non est sed saeculorum speculatrix.

Eustasius Sanchez Villaran
Matritensis

DE VERNALIBUS DIEBUS FESTIS.

Post lectionem relationis meae in fasciculo quinto Melissae, P.Caelestis Eichenseer ad me litteras misit quibus me monebat se nonnulla invenisse realitati ipsi parum convientia. Exempli gratia, Christianos aiebat non elegisse locum Adonidi iam diu ante consecratum ut fieret locus Nativitatis sed potius Hadrianum imperatorem postea Adonidis cultum instituisse loco ipso Nativitatis.

Quare oportet lectores moneam me disputationem historicam nolle inire. Cum in superiore commentario tum in sequenti, tantum monstrare in animo habeo perennitatem dierum festorum, qui iam ante Christianismum celebrabantur. Fons praecipuus mei scripti est liber cui titulus "Les clefs paiennes du Christianisme" (A.Neyton. Paris, Les Belles Lettres, 1979). Lectores curiosos certiores facio Dr P.Caelestem Eichenseer de his rebus scienter et prolixè tractavisse in "Voce Latina" (XVIII, 1969; XXVI, 1971; XXX, 1972; XXXIII, 1973).

DE PASSIONE.

In initio, Passionis dies erat quotannis 25 us m. Martii, quo etiam celebrabatur Attidis passio fortasse quia congruebatur in Calendario Iuliano cum die aequinoctii verni.

Usque annum 1962um, Passio celebrata est die 14° ante diem Paschae. Inde a concilio Vaticano celebratur Palmarum die, id est die septimo ante Pascham. Quod Christianorum sollempne etiam gentilium sollempni succedit atque eodem die celebrabatur. Quaedam similitudo est inter Passionis caerimonia et Adonidis cultum. Apud Christianos velut apud Adonidis initiatos Passionis dies consecratur doloris significatio. Utrique flent ante arcam floribus ornata.

DE PALMARUM DIE.

Palmarum dies hodie celebratur dominico die qui sollempne Paschale antecedit. In initio hoc sollempni commemorabatur Iesus Christus Hierosolyma rediens, cui obviam prodibant multi homines palmas agitantes et "Hosanna" clamantes. Sunt qui in Palmarum die inveniunt vestigium consuetudinis gentilis, qua virentia renascentia celebrabantur ad fecunditatem incitandam. Athenis etiam fructus decerpiebantur die festo, qui vocabatur "Πυανέψια"; pueri pompam ad Apollonis templum ducebant, quorum unus ibi ponebat olivae ramum lana involutum, cui panes, fici et pocilla mellis vel olei vel vini plena suspendebantur. Ceteri pueri tenebant fructus herbas et placentas. Adhuc in Mediterraneis regionibus Palmarum die pueri ramos fructibus conditis, placentis et aliis cuppediis oneratos sufferunt ad benedictionem accipiendam.

Ut rami etiam in se prosperitatis spem habebant, Athenienses in domorum frontibus olivae ramos figebant. Romae etiam Kalendis Martiis laurii rami in Flaminum aedibus suspendebantur. Hodie Catholici etiam buxi ramos Palmarum missa benedictos servant, quos anno proximo tantum renovant.

DE PASCHALI SOLLEMI.

Maximus Christianorum dies festus est Paschale sollempne. Resurrectio enim Christi credentibus affert spem vitae aeternae. Olim etiam Adonidis Attidisque initiati eorum resurrectionem sperantes gaudebant. Paschalis dies festus, stabilis in initio inde a Nicaeo concilio constitutus est primo Dominico die post Lunam a die aequinoctii verni (21° m. Martii)

(sequitur p. 5)

DE HUGONE HENRICO PAOLI LUCUBRATIUNCULA

Quisquis res Romanas primoribus labris attigit studioque amplexus est, librum illum, c.t. Vita Romana, certo cognovit, utqui anno 1940 primum foras datus, exinde ex Italico in alios sermones conversus, semel atque iterum typis sit mandatus. Idem forsitan audierit Hugonem Henricum Paoli, qui librum conscripsit, natum esse Florentiae anno 1884 eademque in urbe anno 1963 ultimum diem obisse; eum in compluribus studiorum universitatibus (velut in Genuensi et Florentina) litteras Latinas tradidisse; iuris Attici fuisse peritissimum. Iam vero pauciores inveniri suspicor qui nostrum et poesi Latina praestitisse et inter omnes saluta oratione Latina antecessisse compererint. Atqui Paoli cum varius et egregius poeta, tum lepidus et elegans solutae orationis erat scriptor. Carmina quidem eius ad occasiones imprimis sunt pacta - nam nullus fere erat doctorum virorum conventus quin et noster invitaretur ut ex tempore carmina conderet eademque recitaret; quae carmina (anno 1961 in librum congesta) si evolves, ante omnia dicendi genus admirabere quod, quamvis hodiernas tractet res, auream tamen Latinitatis aetatem redolet; tum subolfacies melancholiam quandam senilem et eam quidem lepiditate pensatam saepeque aspersam; quaedam dubio procul saepius lectitare tibi cupies, velut ea

quae Annorum cohortes et Nox Florentina inscribuntur; quodsi Mortuorum saltationem Lemurumque regem relegeris, Horatium illum alterum mira arte in carminibus vertendis praeditum fuisse concedes. De carminibus satis. Iam ad soluta oratione scripta transeam. Equidem amicis percontantibus num nostra aetate inveniantur qui pure et emendate et Latine scribere queant libellum illum in manus dare saepe soleo cuius De senectute est inscriptio, opusculum anno 1942 typis excusum, quod adversus ipsum Iulium est scriptum senectutisque incommoda illustrat. Cuius libri stilus elegans, facetus, humanus, mollis, numerosus, eiusmodi est ut omnia quae nostro aevo in eo genere sunt scripta facile superet, id vero argumentum, quod, etsi incommoda senilia nonnumquam verbis exaggerantur, nihil invenias cui non plane assentiare, nisi forte τὰ μετὰ τὰ φυσικά investigas. Id specimen Paolianae artis afferre legentibusque offerre mihi prae spatio non licet. At nullum mihi dubium quin eam fabulam, quam infra legendam proponemus, viri puri sermonis amantes summopere sint probaturi ut lapillum quasi quendam undique gemmantem; eadem enim elegantia nitet, qua et reliqua eius scripta aspersa videmus.

Theodericus SACRE
Lovaniensis

DE REGIS FILIA PULCHERRIMA.

Regiam puellam quattuor adolescentuli, summo genere orti, misere perditaeque amabant. Par omnibus nobilitas, forma, ingenium, virtus in armis, iuventutis decus; pari in puellam amore deperibant; pari studio illius connubium exoptabant. Quae, cum diu cui nuberet dubia atque incerta fuisset, gravi morbo correpta, paucis diebus periit.

Postquam autem, perfectis exsequiis, corpus mortuae virginis in rogo est impositum flammisque involutum ardere coepit, unus ex illis adolescentulis in ignem periturus se proiecit, ut, quandoquidem spem nuptiarum mors ademisset, uno dumtaxat eodemque monumento cum puella conderetur. Ubi vero omnia combusta sunt flammaeque resederunt, alter illorum iuvenum, cineribus diligentissime collectis, splendidum mortuae puellae sepulchrum extruxit, idque area circumdedit pretiosis arboribus exquisitisque floribus consita, quam summa diligentia ac pietate cottidie colebat, multoque aquarum rore, multis lacrimis perfundebat. Tertius vero adolescentulus statim peregre profectus est, ceterisque curis posthabitis totum orbem terrarum curribus et navibus parvagabatur, studiosissime quaerens num vestigando et perscrutando omnia remedium aliquod invenire posset, quo adhibito puella ad vitam revocaretur. Unus tantum ex quattuor, quamquam et ipse gravi maerore adficiabatur, seu quod blandius puellam amaverat, sive eo quod tribus illis, ut sus-

picari licet, sapientior erat, nullum amoris pietatisve documentum edidit: domi mansit, lacrimis temperavit, negotia sua gessit.

Accidit vero ut ille, qui eo animo in externis regionibus peregrinabatur, ut regis filiae vitam redderet, ignotae quoddam Indiae oppidulum casu ingressus id tandem remedium inveniret, quod diuturno labore requirere non desierat: pulvis erat magicus, mira efficaciam vel adversus mortem praestantissimus: "pimpirimpinus" appellabatur. Forte eum pulverem mercator, illius regionis incola, dum in longinquas terras nullo comite iter facit, in ipsa via temere effusus nactus erat, tantoque fortunae munere vehementer gavisus exspectabat, si quis illum magna pecunia accipere vellet. Non cunctatus est adolescentulus ingenti pretio oblatum medicamentum emere; deinde, nulla mora interposita, reditum parare coepit. Domum ergo quam celerrime reversus, penates suos tandem revisit, pulverem secum adferens, quo nihil pretiosius aiunt in his terris inveniri posse. Ne multis: puellae sepulchrum adiit statimque vim pulveris experiri constituit. Quid tum? O rem mirandam! Terra movetur, sepulchrum nutat, dehiscit, corrui; urna ipsa recluditur, patefit; cineres animantur: dicto citius mortua virgo atque una amans ille miserrimus, qui iisdem flammis consumptus eodem monumento, permixtis cineribus, conditus erat, incredibili omnium gaudio ad vitam redditi sunt.

Sed rursus, ut sunt adolescentuli in amando obstinati, lis magna orta est, quis puellam uxorem duceret, quam suam quisque fieri cupiebat. Neque longe res aberat ab armis et sanguine, atroxque certamen exarsurum erat, nisi puellae pater, rex idem summa prudentia praeditus, adolescentulis persuasisset, ut sapientissimum quendam senem adirent ab eoque ea lege sententiam acciperent, ut quicquid ille statuisset, ratum omnes haberent. Placuit consilium atque arctissimo se iureiurando obligaverunt nihil quemquam contra senis illius sententiam ausurum. Qui quidem, cum diu multumque rem consideravisset, haec fertur edidisse: "Qui pulveris virtute puellam ad vitam revocavit cum patris munere functus sit (pater est enim quicumque mortali homini vitam tribuit), patris loco est habendus. Desistat igitur puellae nuptias appetere: parentes a liberorum connubio leges omnes arcant et humanae et divinae. Qui vero eiusdem patris opera et consilio una cum illa revixit, frater est: fratri sororem nubere nefas. Qui, sepulchro exstructo, aream diligenter consitam assidue coluit, servi ille operam virgini navavit, non sponsi. Regiam puellam apud servum collocare et lex vetat et mores non patiuntur. Quid contra impediverit quominus unus ille, qui, amissa puella, morem sibi gessit, res suas non neglexit, mortuos iacere iussit, cum neque pater sit, neque frater, neque servus, domum virginem ducat? Huic uni igitur rex filiam suam despondeat oportet". Omnes consenserunt sapientem illum rem optime diiudicasse, sanctissimeque iusiurandum servarunt. Haec fabula monet ne nimis in re ulla, si quid cupimus, desudemus, cum fortuna, ut multis ex rebus colligi potest, plerumque soleat neglegentioribus favere.

NAENIA GALLINACEA (Aegidio Sacré)

Mi tranquille
parve pulle,
stant in valle
pulchrae villae
et corollae
sunt favillae,
quovis calle
micant stellae
donec velle
vincit nolle,
sed, pusille
pupe pulle,
crista galli
est in colle.
Meum tolle
verbum molle:
rex est ille
super mille:
umbrae pullae
cedit nullae;
albae stillae,
rubrae bullae,
voces galli
sunt Sibyllae
atque belli
codicilli,
sunt lapilli
et fabellae
voces galli,
parve pulle,
mi tranquille
pupe pulle.

Iosephus Iusiani Neo-Eboracensis.

DE VERNALIBUS DIEBUS FESTIS.

(sequitur).

plenam factam. Sic Pascha semper celebratur inter diem 22 um m. Martii et diem 25 um m. Aprilis.

Quid de ovis Paschalibus? Hodie tantum sunt cupedia. Antiquis temporibus gentes quae ad mare Mediterraneum incolebant habebant ova ut signa resurrectionis quia in se ipsum habebant spem vitae.

Diana Licoppe
Bruxellensis

LUDUS ALTERNUS

Funiculum stellae, mea cara, ligabo remotae
et terram et caelum, caelum terramque tenebo.
Ecce volans terrae incola sum sed sidera quaero,
ecce ad te redeo de sideribus prope tactis,
atque iterum -aspice me- breviter te linquo deorsum.
Nescio quando, funiculus rumpetur et ecce,
proxima me accipiet de terra stella cadentem .

Iosephus Iusiani Neo-Eboracensis.

In periodico universitario Flandrico, cui titulus

DIDACTICA CLASSICA GANDENSIA

(Gent, 23 1983 pp. 313-314), invenimus existimationem duarum phonocasetarum, quas conficiendas curavit Societas Latina Saravipontana ad rectum pronuntiatum Latinum explanandum. Quae existimatio nobis visa est ambigua, sed ita congruit cum mente permultorum hodiernorum philologorum, ut non possimus teneri quin eam lectorum oculis subiiciamus. Plerique enim philologi classici hodierni se habent pro specialistis exiguae tantum partis Latinitatis et videntur timere linguae Latinae vitam participare. Proni sunt ad obstacula difficultatesque augendas, quae eis excusationi sint.

Extispices obscuri linguae Latinae esse malunt, quam eius peritiores illustresque praecones.

C. EICHENSEER, Latinitas viva. Phonocaseta prima. Phonocaseta secunda. Libellus textualis I. Libellus textualis II. Saarbrücken, Verlag der Societas Latina (Universität), 1983.

Cuius Nederlandici scripti, quod subsignavit Knecht D., sequitur translatio integra:

De linguae Latinae pronuntiatu plus scimus quam plerique agnoscere solent, etiam inter philologos classicos. Quare, sine vaniloquentia, Societatis Latinae Saraviensis moderatores coeperunt hunc rectum pronuntiatum explanare duobus phonocasetis, quibus nonnulli textus Latini emendate proferuntur a Saraviensi phoneticae professore M. Mangold eiusque cooperatoribus M. Bonner et P. Wandel. Quamvis textuum argumentum non raro sit ineptum, hoc libenter pro causa bona concedimus.

In prima phonocaseta, septem docti, mulieres et viri ex diversis gentibus, primum Caesaris librum de Bello Gallico legunt suo solito gentili pronuntiatu, eodemque saepe horribili. Post tertium lectorem auditum facetiae iam saturi fimus et reliqui potius sunt praetermittendi. Deinde sequuntur, idem Caesaris liber emendato pronuntiatu lectus, parva pars Johannis evangelii ex Vulgata (Societas etiam sperat Ecclesiam Catholicam Romanam umquam ad restituti pronuntiatum usum perducere posse; cfr. libellus textualis I, p. 6), conspectus Latinarum vocalium diphthongorumque atque nonnullae lectiones, modo methodi Assimil confectae, ubi v.g. proponuntur modi Latine salutandi et breves dialogi de modernis vehendi modis et de electricis domesticis adiumentis (vetus somnium linguae Latinae adhibendae velut Volapuk vel Esperanto).

In altera phonocaseta, invenitur conspectus pronuntiationis omnium Latinorum sonorum (vocalium

consonantiumque). In sua sonorum dispositione, con-scriptores ordiuntur a litterarum formis, unde inconsequenter factum est ut consonantis nasalis velaris vis phonetica coniungeretur cum littera n, quamquam haec vis phonetica Latine regulariter etiam littera g exprimitur (magnus etc...). Sequuntur expositio accentus Latini et appendix, quo, etsi tractetur problema nasalisationis, tamen nihil dicitur de nonnullis magni momenti productionis phaenomenis, quae fieri solent ante litteras geminas "ns" et "nf" (id quod persaepe fit in coniunctione cum praeverbis "in" et "con" atque in casu nominativo numeri singularis participiorum praesentium), ante litteras coniunctas "sc" (v.g. in incohativis verbis temporalibus) et "net". Oportebat etiam addere litteram i brevem proxime litteram e longam pronuntiare et litteram u brevem proxime litteram o longam. Porro in lingua Latina consonantes duplices diutius producuntur quam simplices, id quod re vera oblique ex phonetico indice infertur, sed tam extraordinarium phaenomenum est pro multis linguis, ut id separatim indicare utile sit.

Postea audiuntur quattuor breves Ciceronis epistulae et nuntii radiophonici, qui nuper e statione radiophonica Saraviensi vere emissi sunt. Patet ex nota paginae 27, cum statio radiophonica hoc inceptum iam post primam emissionem prohibuisset, Societatis Latinae moderatores mirabundos et contristatos fuisse. Quam rem verisimiliter mirantur soli.

Denique nuntiamus post has duas phonocasetas sex alias exspectari.

(Quod in Latinum convertit G. LICOPPE)

Qua existimatione perfecta, Dr P. Caelestis Eichenseer nonnulla respondere voluit, quae sequuntur sub titulo:

ADNOTATIO CRITICA

Sunt quidem Belgae, qui quasi primi sunt ausi de duabus phonocasetis, quas conficiendas curavimus Saraviponti [= Sarrebruck], sententiam recensione et existimationis proferre quamvis non omni ex parte satis aequam satisque iustam. Tamen hic ausus Belgicus summis laudibus extollendus est. Nam nondum quisquam in Germania-Saravipontum in Germania Confoederata situm est- neque quisquam in Italia neque quisquam in urbe Vaticana neque quisquam in Hispania vel Britannia de his duabus phonocasetis palam publice iudicare conatus est vel ausus. Tantum in Francogallia, in fasciculo "VITAE LATINAE" (Avennionensis) numeri 91i (anno 1983°), pp. 46-47, atque ibidem in fasciculo 93i (anno 1984°), pp. 42-44, complura vidimus scripta, eaque mirabiliter favorabilia. Non ita favorabilia verba sunt, quae Knecht D. in "Didacticis Classicis Gandensibus" (Gent, 23 [1983] pp. 313-314) nupperime (ineunte anno 1985°) divulgavit.

Tamen ille quoque, ut verum confiteamur, manifesto laudat pronuntiatum Latinum a locutoribus

emendate proferri, laudat etiam consonantes geminas exacte prolatas, id quod non omnibus populis facile factu sit. Idem vero vituperat et reprehendit, quod quaedam optabilia atque desiderabilia desint. Sed his in rebus valde dolemus, quod ille existimator ceteroquin doctissimus et praeclarissimus aliquatenus surdaster videtur fuisse vel caecutiens.

Nam in phonocaseta phoneticas Latinae nihil audivit nihilque in libello textuali vidit verbi gratia de 'ng', quamquam pag. 11a quindecim exempla afferuntur, item nihil vidit vel audivit de "ns" et "nf", quibus subsequens vocalis prolongari solet, quamvis non pauca afferantur exempla: novem pagina 6a, tredecim pagina 20a. Certe quidem potuit aliud schema adhiberi - hoc cum pace existimatoris libenter dixerim - atque alia dispositio proponi. Tamen eum ordinem secuti sumus, qui similibus in schematibus internationalibus adhiberi et exhiberi solet, cum pronuntiatum Latinum ad multos populos pertineat et spectet, qui sunt cum fundamentis Latinis multimodis artissimeque coniuncti.

Denique idem censor neque vidit neque audivit subtilitates differentiarum, quae sunt inter i longam et e longam et o longam et u longam, quamquam septuaginta tria exempla afferuntur. Videtur autem illi displicuisse, quod haec exempla quasi "contrastiva" non sint iuxta posita. Postea quae dicta sunt de brevi quadem emissionem Latina stationis radiophonicae Saravicae, rei ipsi non conveniunt. Nam praepositi illius stationis radiophonicae nobis unam emissionem quasi experimentalem fieri posse promiserunt, sed iidem promissis non steterunt. Itaque ea, quae praeparaveramus, ne semel quidem ad effectum adduci potuerunt (cfr libellus textualis phonocastae secundae, p. 27 - adn.).

Haec pauca de phonetica Latina, id est de phonocaseta secunda seriei prolongandae.

Transeamus oportet ad phonocasetam primam, ubi agitur de diversitate pronuntiatum Latini populorum Romanicorum atque populi Anglici et populi Germanici. Sed his in rebus proponendis et exhibendis existimator non intellexisse videtur nobis maxime cordi fuisse has diversitates satis audibiliter satisque perceptibiliter proponere. Nam omnes hi populi summo iure autumant se fundamentis Romanis atque Latinis fideliter servatis niti. Tamen tales diversitates!

Ex his condicionibus inconcussis - quae res erat satis sufficienter demonstranda, non solum obiter! - audientes tandem cognoscant linguae Latinae pronuntiatum uniformem eumque vere vel satis Latinum non solum commendabilem esse et suadibilem, sed multo magis inevitabilem atque pernecessarium.

Deinde ille censor semitam posteriorem phonocasetae primae perstringit atque carpit rodit vellicat. Ait enim textuum argumenta non raro inepta esse. Videtur ille non vidisse nos primis sex capitulis locutiones non attulisse nisi testimoniis textibusve testibus antiquis testificatas, quos locos singillatim una cum sententiis ipsis per septendecim paginas diligentissime indicavimus copiosissimeque adnotavimus. Paucissima subiunximus colloquiorum familiarium Erasmi Roterodami, quae putavimus Flandris quoque satis multum placitura esse atque probatum iri.

Denique duo tantum capitula subiunximus demonstraturi recentiora quoque satis Latine, satis succincte, satis intellegibiliter denominari atque enuntiari posse. In his duobus capitulis duodeviginti neologismos iam pridem a plerisque rerum philologiaeque bene peritis comprobatos attulimus fontibus satis fuse indicatis. Si vero antiquitus, ut hoc exemplo utar, legitur 'electrum' et iam ex quattuor fere saeculis adiectivum, quod est 'electricus, -a, -um', in scriptis Latinis satis multis invenitur, ille censor iudicium sibi arrogat, quo dicit talia similiaque esse "Volapukiana" vel "Esperantica". Ergo ita si res se haberent, multi scriptores Latini iam ante complura saecula linguam Zamenhofianam anticipassent. Qualis cogitatio omnino absurda est!

Nos quidem semper putabamus philologos classicos, maxime Gandenses, et severitatis et aequitatis et iudicii veri nulliusque praeiudicii propugnatores et testes esse. Sed iudicium, quod Knecht D. protulit, multis ex partibus videtur esse nimis superficiale nimisque praeiudiciale sive praeiudicatum, id quod, ut verum confiteamur, valde dolemus.

Denique idem censor nobis nihil aliud, idque melius et praestantius, commendavit. Tamen, atque id quidem valde maximeque laudabile est, de his duabus phonocasetis, quamvis suo more, id quod est eius ius, ille fortiter et audacter scribere est ausus.

CAELESTIS EICHENSEER
Saravipontanus

Dominicus Moris

VERBA INTEXENDA

vobis proponit

	A	B	C	D	E	F	G	H	I
I									
II									
III									
IV									
V									
VI									
VII									
VIII									
IX									

TRANSVERSA

- I Magis quam "cupis".
 II Novem. Vehitur.
 III Africanus. Secunda persona.
 IV Simulacri genus.
 V Qui ibunt. Natat.
 VI Ii qui Lutetiam habitant.
 VII Flammis inciat.
 VIII Nota. Parari.
 IX Non vigens

VERTICALIA

- A Hodie non iam parent!
 B Impuleram.
 C Quae ibit.
 D Quae artem suam non bene norunt.
 E Flos. Coenautocinetum circum Luteciam vehens.
 F Graece: "mihi". Non illi.
 G Praepositio. Metallum.
 H Inquit. Atque. Francorum Macionum signum.
 I Eius laudem Erasmus scripsit.

SEMINARIA LATINITATIS VIVAE

- BOTTROPII [Bottrop], in urbe Rhenaniae Vestfalicae. Quod seminarium moderabitur P.Dr.Caelestis Eichenseer per duas septimanas, a die 21/7 in diem 3/8 1985. De quo interrogandus est: Rochus Habitzky
Albertus Magnus Strasse 7
D-4100 Duisburg 25-Huckingeb
Tel. (0203) 78 14 30
- SELESTADII in Alsatia. Hoc seminarium eodem tempore ac Bottropiense habebitur, id est a 21/7 in 27/7/85; quare eius moderatores erunt Prof. Andreas Fritsch et Nicolaus Gross. De quo epistulae interrogatoriae mittantur ad sedem Vocis Latinae:
Vox Latina Universität-FR 6.3
D-6600 Saarbrücken 11
- VESTENDAE in Belgica (cfr. notulam infra)
- HELVETICUM seminarium nunc primum habebitur in loco Morschach; quod moderabitur P.Dr.Caelestis Eichenseer a 29/9 in 5/10/1985. De quo interrogandi sunt:
Erika Roth Martinus Meier
Aeschistr. 6 Nassegasse 14
CH-3110 Münsingen CH-3302 Moosseedorf (BE)
Tel. 031/920823

TERTIUM SEMINARIUM VESTENDENSE

habebitur iisdem in aedibus "Zon en Zee" a die 17° in diem 24um m. Augusti a^o 1985°.

Dr.P.Caelestis EICHENSEER sua solita methodo iucunde docebit sermonis Latini usum cottidianum. Cum participes ex multis regionibus convenire soleant, facile percipitur quantum valeat lingua Latina ad commercium inter gentes, quarum sermones patrii dissimiles sunt. Invitantur universitatum alumni vel etiam scholarum discipuli, qui per nonnullos annos linguae Latinae discendae iam studuerunt.

Invitantur magistri magistraeque linguam Latinam docentes. Facile latine loqui addiscunt, id quod plerisque maximo gaudio et utilitati est. Ceteris sunt optimum exemplum.

Invitantur etiam omnes qui linguam Latinam colunt et censeant illam optimum, quin etiam necessarium, unionis vinculum fore inter gentes Europaeas.

Inter colloquiorum latinorum exercitationes et verborum recentiorum explicationes, participibus licebit frui litoris amoenitate et ludicris actuositatibus, quae in ipsis aedibus proponuntur, ut teniludus, natio (sub tecto vel sub divo)...

Notandum est aedes "Zon en Zee" aptas esse ad familias per ferias accipiendas. Quare participes sine molestia familiam secum adducere possunt. Familiae pars, quae sessiones Latinas non participat, ludicra vel athletica otiose exercere potest.

Excursio unius diei fiet ad Ypram et Dammam invisendas, Paulo Elsen mystagogo latine ducente.

Pro hospitio, alimonia usuque ludorum athleticorum solvendi erunt 800 Fr.8. cottidie. Pro institutione 120 D.M. mittendae erunt ad **VOCEM LATINAM**.

FERIAE LATINAE

FERIAE LATINAE IN SEDE "SOPHIA ANTIPOLIS"

-SOPHIAE ANTIPOLI (Antibes) in Francogallia a 2/7 ad 9/7/85, de quo scribendum ad M.C. Desessard Résidence des Collines, C.9 rue Léo Brun F-06210 Mandelieu

FERIAE LATINAE IN DOMO INSTITUTIONIS "SODALITAS" TINJIS
16. - 26. Julii 1985

kat. dom prosvete Sodalitas
A - 9121 TAINACH / TINJE
Carinthia, Austria. Tel.: (0.42.39) 26.42

FERIAE LATINAE IN ABBATIA S.ORD.CIST. STIČNA
4. - 11. Augusti 1985

Cistercijanska opatija Stična
YU - 61 295 IVANČNA GORICA
Slovenija, Jugoslavija. Tel.: (0.61) 783.

FERIAE LATINAE IN DOMO ORATIONIS GETSEMANI SYRACUSIS
22. - 31. Augusti 1985

Casa di preghiera GETSEMANI
Suore della Misericordia e della Croce
Via Serradifalco, 1
I - 96 100 SIRACUSA
Sicilia, Italia. Tel.: (0.931) 5.44.44

De quibus feriis epistulae interrogatoriae mittantur ad Professore Suitbertum H. SIEDL O.C.D.
Gyllenstorm-str. 8 // A-5026 Salzburg-Aigen (Austria)

Comperimus novum Latinarum celebrationum genus fore in Jugoslavia, moderante Professore S.H. Siedl OCD; de quibus ex novissimo LATINITATIS fasciculo depromsimus hoc nuntium:

HORULAE LATINAE LABACENSES

Postquam iam anno praeterito studentes universitatis Aemonensis, quo melius se ad Ferias Latinas aestate celebrandas praepararent, consilium inierunt statutis temporibus conveniendi ut Latine inter se colloquerentur, quibus conventibus (e nomine primae expositionis grammaticae artis linguae Slovenae, cui libro olim titulus erat «Arcturae Horulae») nomen indiderunt Horularum Latinarum, nunc collatis consiliis placuit — pro his praesertim qui Aemonae habitant vel quomodocumque se facile possint Aemonam conferre — novum genus celebrationum Latinarum condere sub eodem nomine. Appellentur ergo et sint vere HORULAE LATINAE LABACENSES, celebrandae singulis mensibus per biduum, modo simili ac Feriae Latinae, ea tamen lege ut ad ipsas celebrationes diebus congregiamur statutis cum mane tum post meridiem, ad victum vero et ad domicilium unusquisque ad proprios Lares (vel, si aliunde advenerit, ad deversorium proprio Marte quaesitum) revertatur.

Celebrabuntur ergo haec HORULAE LATINAE LABACENSES diebus Sabbato et Dominica hic indicatis:

12-13. Ianuarii, 23-24. Februarii, 23-24. Martii, 27-28. Aprilis, 25-26. Maii, 22-23. Iunii 1985. Deinde sequentur variae Feriae Latinae aestivae.

Aemonenses, vel in ipsa regione viventes, qui de his HORULIS LATINIS LABACENSIBUS plura scire desiderant, scribant ad dominam Breda Cop, Martina Krpana 4 c, YU-61000 LJUBLJANA; qui vero ex aliis regionibus de his certiores fieri velint, litteras mittant ad me: Suitbertus H. Siedl, O.C.D., Gyllenstorm-str. 8, A-5026 SALZBURG-AIGEN, AUSTRIA.

 MNIVM GENTIVM
AC NATIONVM CONVENTVS
LATINIS LITTERIS
LINGVAEQVE FOVENDIS

a die 5°
in diem 10 um
mensis Augisti
anno 1985°

Curante Academia Latinitati fovendae sextus Conventus habebitur Dunelmi (Durham, in Anglia) a die quinto ad decimum mensis Augusti anno MCMLXXXV°. Sedes Conventus erit Collegium Sanctae Hildae Sanctique Baedae in Universitate Dunelmensi, sescentis fere passibus a Cathedrali Ecclesia Castelloque distans et amoenissimo veteris urbis, fluminis, camporum prospectu praeditum. Omnibus sessionibus spatium erit amplum intra muros Collegii, quod etiam satis cubiculorum habet. Thema Conventus, ubi omnia Latine agentur, propositum est "Britannia Latina". Orationes maioris momenti habitum iri speramus a Caeleste Eichenseer (de Venerabilis Baedae scriptis), a Boleslao Povsic (de eis quae Cicero de Britannia scripsit), a Michael Rambaud (quid Caesar et Tacitus de Britannia senserint), a Patricio Walsh (de Gulielmo Malmesburgensi historiae scriptore), et ab aliquo ex Italis, cuius nomen nondum confirmare licet.

Aliis facultas praebebitur, si nos praemonebunt, de quolibet argumento idoneo (non solum de litteris linguaque, sed de omnibus rebus ad Britanniam Latinam pertinentibus) Latine eloquendi, dummodo intra quartam partem horae res agatur. Quamquam orationes commentationesque Latine habebuntur et linguae Latinae usus colloquiis participum valde commendatur, disputare licebit, si necesse erit, his quoque linguis; Britannica, Francogallica, Germanica, Hispanica, Italica.

Unus huius Conventus dies dedetur itineri ad Murum Hadriani faciendo et per Universitatem Novi Castellii Pontis Aelii redeundo. Altero die post meridiem greges modici participum Cathedrali, Castellum, repositorium chartarum monasterii antiqui spectabunt. Fieri potest ut, si qui volent, Museum ecclesiamque Venerabilis Baedae ad Jarrow visant; praeterea, Conventu peracto, occasio erit urbem Eboracum visendi. Post cenam uno alterove die speramus participes musica aliqua nec non dramate Latino oblectari posse.

Quisquis amplius de Conventu quaerere vel secundum programma accipere vult, scribat ad Professore Gavinum Townend, 38 North Bailey, DURHAM, GB - DH1 3EU

Haec, sodes, omnibus impertias quos arbitraris fortasse Conventui interesse velle.

Praeses conventus: Prof. (Emer.) Osvaldus Dilke,
Leodensis
Secretarius conventus: Prof. Gavinus Townend,
Dunelmensis
Inscriptio cursualis: 38 North Bailey, Durham DH1 3EU,
England.

Durham

Hadrian's Wall at Walltown Crags

NUNTIA EX ORBE LATINO

I. EX CIRCULIS LATINIS

Sodales circuli Latini Belgici litteras interrogatorias miserunt ad nonnullos Europaeos circulos Latinos, ut scirent quid apud eos ageretur. Responsum Doctoris Theoderici Krüger, qui circulum Hannoveranum moderatur, nobis visum est divulgandum:

Theodericus Krüger Dianae Licoppe s.p.d.

A vobis petere debeo, ut mihi ignoscatis, quod tantum temporis intermisi, antequam epistolae a Domino doctissimo Alaeno Van Dievoet mihi missae respondi. Me de circulo nostro Latino interrogavit, nunc demum aliquid vobis narrabo.

Ante quinquennium interfui seminario doctoris Eichenseer Bononiae habito, ubi primo mihi occasio erat Latine loquendi; cum pergere sermones Latinos habere voluissem, institui Hannoverae circulum Latine loquentium condere. In concilio, quod semel in anno ab magistris linguae Latinae nostrae regionis habetur, annuntiavi propositum meum, sed ex magno numero perpauci parati erant convenire. Tamen mense Decembri anni 1979 initium feci: in caupona quadam convenerunt nonnulli discipuli et magistri et non nisi magno labore inter se sermones Latinos nexere coeperunt.

Postea et alios alleximus: homines, qui non ex officio, ut ita dicam, sermoni Latino student, sed qui voluptatis causa adiuncti sunt: geophysicus alter, alter sacerdos Lutheranus emeritus, tertius ingeniarius machinarum struendarum. Annis volventibus multi evanuerunt, recentes advenerunt ita, ut nunc plus minus quindecim sodales simus. Convenimus semel aut bis in mense, non in caupona ut antea, sed in domibus propriis: sodalis omnes alios invitat et postea iterum ab aliis invitatur. Semper amicis panis et caseus et vinum (et aqua mineralis autoraedarii) praebetur.

Sermones habemus de omnibus, quae in buccam veniant: de rebus, quae feriis sint gestae: de iis, quae in scholis acciderint, de libris recentibus. Non semper nobis argumentum est propositum, sed interdum in sessione textus distribuimus, e.g. tempore vernali de poematibus, in quibus de vere poetae scripserunt, collocti sumus vel unus ex sodalibus diapositivis adhibitis acrasin fecit de itinere Romano vel de tumbis Etruscorum.

Ut plures homines asciscerem, coepi in Atheneo publico (quod Germanice Volkshochschule appellatur) cursum intituere, quem colloquium Latinum nuncupavi. Methodum directam, qua in linguis recentioribus docendis magistri uti solent, adhibui: omnia Latine tractavi, verba igota Latine explicavi, historiunculas aut ex auctoribus Romanis aut ex scriptoribus mediaevalibus aut temporis Renascentiae aut e sermone patrio desumptas narraui et auditores impulsi, ut iterum narrarent; fabulas imagiunculis descriptas iis in projectorio luminis diurni monstravi principalia verba praebens, ut fabellam confingere possent.

Hoc modo nonnullos docui, ut postea circulo nostro interessent. Non semper profui cursui meo; nam ii, qui circulo intererant, non iam ad cursum venerunt.

In ultima sessione a sodalibus petivi, ut scriberent, quid de circulo sentirent.

Has schedulas adieci, ut si vis, iis uti posses. Vale!

Tria epistolia subiunximus:

Sum magistra linguae Latinae. Antea moleste ferebam me debere linguam docere, quae vulgo mortua dicitur. Hac de causa nonnullos ante annos constitui circulum Latinitatis Vivae, qui in oppido nostro conditus erat, participare. Hic circulus magnum gaudium mihi affert, quia sumus sodales hilares in loquendo Latine neque bonam cenam neque vina bona aspernantes.

Ilse Koppe

Valde severe a praeside nostro monetur qui regulariter congregationes non frequentat et hac de causa omnes nos libenter intersumus.

Wolfgang ? geophysicus

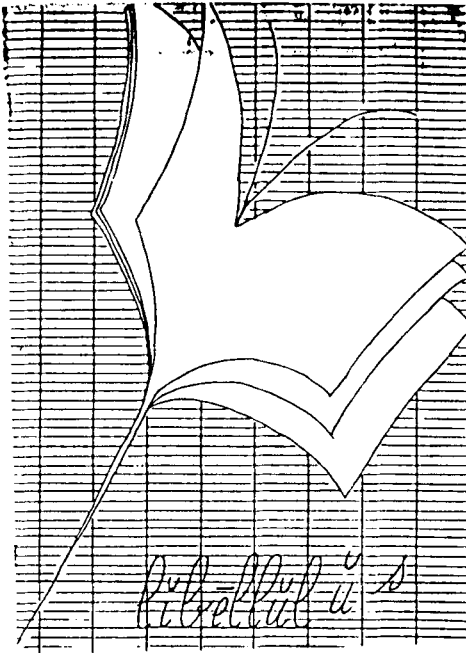
Postquam emeritus sum, aliquid quaesivi ad mentem meam exercendam. Memini quondam me linguam Latinam didicisse (sed non multum) in atheneo populari. Nunc circulo Theoderici intersum. Latinitatem valde amo.

Heribertus Hoeft,
emeritus ingeniarius machinarum struendarum

II EX NORMANNIA

Ab amico nostro Cadomensi Patricio Bougy pergrate accepimus exemplar iucundi novi libelli scholaris Latini, quem hoc anno in lucem edere coepit et cui index iocosus "LIBELLULUS"; vocabulo enim "libellule"

Francogallice designatur genus elegantium insectorum volucrum. Valde gaudemus quod in dies augetur numerus talium libellorum; speramus fore ut "LIBELLULUS" tantum proficiat quantum libellus "NUNC EST GAUDENDUM", cuius his diebus celebratur decies millesimum exemplar editum.

Potes legere pagina 1 : Quomodo hoc esse induturi sitis ...
 2 : Cadami, pridie Nonas Martias 1984
 4 : Res athleticae
 5 : De "Mont Saint-Michel" condito
 6 : Romae fabula
 7 : Res leprosvificae
 8 : De Diogene
 9 : Res musicae
 10 : LUDI
 12 : Avi fabula
 13 : De Simio et Delphino
 14 : Latine cantate
 15 : Ars Coquinaria
 16 : Ludi soluti
 19 : In mercatura resermini

SI VIS LATINE SCRIBERE
 TUA SCRIPTA MITTE AD

Mm CONAN
 rue de Corentan 50000 SAINT-LO
 aut
 Mm JACQUEMARD
 31 C avenue division lectors 50200 COUTANCES

III EX POLONIA

Gratias agimus Domino Benno Tisser, qui ad nos misit et bibliothecae MELISSAE dono dedit duos libros Latino-Polonos:

IMPROBI SEMPER SUNT IN MITU, NE FORMA APPLICANTUR ALIQUANDO Ludzie nieuczciwi są ciągle w strachu, aby nie byli kiedyś ukarani

IN ABSENTIA Podczas nieobecności — W nieobecności

IN ABSTRACTO W oderwaniu — Odrębnie

IN ASQUALI IURE MELIOR EST CONDITIO POSSIDENTIS Przy równych prawach lepsze jest położenie posiadającego

IN AETERNUM Na wieki

IN AMBIGUO W razie wątpliwości

IN AMORE HABERE SUNT MALA: BELLUM, PAX RURSUM W miłości to jest nieszczęściem: raz wojna, raz pokój (Horatius)

IN ANIMA VILI Na duszy lichy — Na zwierzchności (dowiedzenie przeprowadzać)

IN ANIMU INANIA CONSILIA Puste zamiary pustych ludzi

INCERTA PRO NULLIS HABENTUR Niepewne nie ma znaczenia

INCIDIT IN SCYLLAM CUPIDUS VITARE CHARYBIDEM Wpadł na Scyllę pragnąc ominąć Charybdeę — Z deszczu pod rytm (cytat z Homera w przekładzie łacińskim)

INCIPIT Zaczyna (początek jakiegos dzieła)

IN CONCRETO W określonej sytuacji — W określonym wypadku

IN CONTINUO W dalszym ciągu — Nieprzerwanie — Ciągłe

IN CONTUMACIAM Zaoznie (zaoznie skazanie z powodu niestawienia)

IN CORPORE W ciałoci — Wszyscy razem

IN CORPORE SANO MENS SANA W zdrowym ciele zdrowy duch

INCREDIBILE DICTU Nie do wiary

INCREDIBILE VISU Niepodobna uwierzyć własnym

CZESŁAW
 JEDRASZKO

ŁACINA
 NA
 CO
 DZIEŃ

NASZA KSIĘGARNIA • WARSZAWA 1976

VADE MECUM
 Biblioteczka Klasyczna

Verte

Łacina: przepisy, lekcje i ułożone słowa (zestaw, wybór, przetłumacz i opracował)

STEFAN STASZCZYK
 przy udziale
 KAROLA JAWORSKIEGO

WARSZAWA 1959
 PAŃSTWOWE ZAKŁADY WYDAWNICTWA SZKOLNYCH

IV EX BOHEMO-SLOVACIA

Posonii, die 16° m. Ianuarii 1985°

Domine honorabilis Licoppe!

Periodica, quibus titulus Melissa et Nuncest gaudendum, a Te misso magno cum gaudio accepi, pro quibus Tibi maximas ago gratias.

Fausta de me dicam. Studio linguae Latinae serius et extra scholam incubui. Tantum animi debeo, quod progredior et assecutus sum gradum, in quo nunc sum.

Ego et sodales mei gratiam Tibi habebunt, si unum exemplar periodici, cui titulus Melissa, nobis etiam in posterum tempos mittes.

Praenomen meum in Latinum vertitur Adalbertus. Vide Vox Latina 69/1982, p.341, linea 29. Nomen est slavicum neque in linguam Latinam verti poterat, adeoque terminus artificialis eligebatur.

Ex animo Te saluto.

Mea inscriptio cursualis:
 Vojtech Letko
 Francisciho 11
 CS - 811 08 BRATISLAVA
 Czechoslovakia

Adalbertus Licoppe

V EX FOEDERATIS CIVITATIBUS SOCIALISTICIS SOVIETICIS

Iacobus Borovskij Dianae Licoppe
 s.p.d.

Gratias tibi ago maximas, Domina Illustrissima, de fasciculo "MELISSAE" 1984,4 humanissime mihi dono misso. Ibi multa invenio lectu iucunda cognitu utilia, omninoque periodicum illud apparet esse eximium contributum ad causam Vivae Latinitatis. Itaque appropinquante festo Novi Anni pia vota facio ut annus MCMLXXXV omnia prospera felicia fausta afferat "MELISSAE" et toti Societati Latinae, cum optimo pacis atque amicitiae inter populos emolumento. Vale.

Iacobus Borovskij
 Academiae Latinitatis inter
 omnes gentes fovendae
 socius conditor

Leninopoli, 18 XII 84

CUR LATINE SILEANT UNDAE

(sequitur)

quanta qualive pollet Conventus generalis Latine doctorum nunc feliciter Augustae Treverorum congregatus, in modum incepti vere Europaei efficaciter commendata et promota."

Fuit, quasi vox clamans in deserto atque postea P.C.Eichenseer instanter rogare debuit ut haec verba in Actis Conventus ederentur.

Minime mirum ergo, si emissiones radiophonicae Latinae non fiunt, cum neque politici neque ipsi philologi rem expetant.

Spes tamen non est deponenda. Immo contra; multis enim in regionibus vidimus nova conamina Latina oriri, ut commentarios, circulos, coetus, spectacula... In dies plures magistri ad Latinitatem Vivam veniunt, qui dicant se nolle linguam Latinam ut mortuam docere. Etiam sunt philologi academici, qui animo non deficiunt; unum tantum nominabo, Professorem Valahfridum Stroh Monacensem, qui non timet ludos Latinos instituere et quem non pudet etiam de rebus familiaribus Latine loqui.

In Latinitate Viva latius rectiusque diffundenda certe plus egemus vocibus quam scriptis. Occasiones enim conveniendi et colloquendi adhuc nimis raras sunt et non semper aliquis interest, qui recte loquendi sit fidus arbiter.

Hac in re emissiones radiophonicae maxime prosint. Quae cum adhuc deficient, aliud invenire debemus, quo Vivae Latinitatis cultores facilius et saepius sermonem Latinum recte prolatum auscultare possint.

Cum die 9° et 10° m. Martii sodales ex Belgio, Francogallia, Germania et Magno Ducatu Luxemburgensi Luxemburgum convenissent ad sessionem Latinam habendam, moderante P.Caeleste Eichenseer, proposuimus pro undis substituere phonocasetas, quas diversimode instituere possimus: e.g. certo tempore phonocasetam variis nuntiis praeditam ad circulos Latinos et solitarios sodales mittere vel phonocasetam uti ad interrogandum et recipiendum quod responditur. Etiam in phonocasetis recipere possimus textus antiquos, praesertim quos magistri in scholis adhibere solent, recte eleganterque dictos.

Quod propositum sodalibus Luxemburgo congregatis placuit. De optima ratione huius rei efficiendi, cum nonnullis Ludorum Latinorum participibus disputabimus.

Lectores, quaesumus, nos certiores faciant quid de hoc proposito censeant, quid ex phonocasetis audire cupiant.

Gaius Licoppe Bruxellensis

QUAE A MELISSA PETI POSSUNT

VENEUNT APUD "MELISSAM"

- FOLIA LATINA, quibus index "MELISSA", secundo quoque mense edita;

Pro annua subnotatione solvendi sunt :

- in Belgio, 200 franci Belgici

- extra Belgium, 400 franci Belgici

- OPUS CINEMATOGRAFICUM, e comoedia Plautina cui index "RUDENS", in videocasetis, generis "V.H.S." vel "Betamax" vel "Video 2000" eisque systematis PAL Cuiuscumque generis videocasetam cum textu libello venundatur 4900 francis Belgicis.

Cum iam videocasetae expetitae sunt etiam ex longinquis regionibus, velut America et Nova Caledonia, monere debemus haec :

- videocasetae systematis Francogallici SECAM etiam peti possunt, sed earum pretium maius est, id est 6000 franci Belgici

- videocasetae generis Americani N.I.S.C. etiam peti possunt, sed earum pretium est 11 000 franci Belgici

- Ad videocasetarum pretium accedunt expensae cursuales.

Etiam exstat phonocasetam cum libello, cuius pretium est 550 franci Belgici.

Quae res peti possunt a sede MELISSAE,

Av. de Iervueren, 76, Iervurenlaan -1040 Bruxellis - BELGIUM

Pecuniae mittantur ad sedem nummariam, quae est haec:

Argentaria Bruxellensis : B.B.L.

Computus: LICOPPE - MELISSA 310-4209741-27